

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 379/2022
17.05.2023. године
Београд

ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против туженог Града Враћа, кога заступа Правобранилац Града Враћа, ради поништаја одлука, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2562/2021 од 04.11.2021. године, у седници одржаној 17.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2562/2021 од 04.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Враћу П1 218/20 од 01.03.2021. године, ставом првим изреке, ниште се закључак Конкурсне комисије за спровођење интерног конкурса Градске управе Града Враћа број 02-343-11/2016-05 од 30.12.2016. године и решење начелника Граске управе Града Враћа број 111-2/2017-05 од 26.01.2017. године, као незаконити па се истима налаже да у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде изврше поновно одлучивање и избор најбољег кандидата за пријем у радни однос на неодређено време на пословима у области путева и планирања капацитета мрежа линија и управљања квалитетом у систему јавног масовног транспорта путника, техничког регулисања и безбедности саобраћаја и управљања површинама за паркирање и регулисање паркинга у Одељењу за урбанизам, имовинско-правне послове и комунално-стамбене делатности Градске управе Града Враћа, за попуњавање радних места број 111-39/2016-05 од 09.12.2016. године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2562/2021 од 04.11.2021. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се пониште као незаконити закључак Конкурсне комисије за спровођење интерног конкурса Градске управе Града Враћа број 02-343-11/2016-05 од 30.12.2016. године и решење начелника Граске управе Града Враћа број 111-2/2017-05 од

26.01.2017. године, туженог Града Враћа те да се наложи туженом да изврши поновно одлучивање и избор најбољег кандидата за пријем у радни однос на неодређено време на пословима у области путева и планирања капацитета мрежа линија и управљања квалитетом у систему јавног масовног транспорта путника, техничког регулисања и безбедности саобраћаја и управљања површинама за паркирање и регулисање паркинга у Одељењу за урбанизам, имовинско-правне послове и комунално-стамбене делатности Градске управе Града Враћа за попуњавање радних места број 111-39/2016-05 од 09.12.2016. године, као неоснован. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 138.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20 и 10/23 – др. Закон) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је 09.12.2016. године објавио интерни конкурс за попуњавање већег броја радних места, међу којима и радног места за обављање послова у области путева и планирање капацитета у систему јавног масовног транспорта путника, техничког регулисања и безбедности саобраћаја и управљања површинама за паркирање и регулисање паркинга у Одељењу за урбанизам, имовинско-правне послове и комунално-стамбене делатности. Конкурс је расписан за једног извршиоца са стеченим високим образовањем и најмање три године радног искуства у струци. Тужилац је поднео благовремену пријаву на конкурс 22.12.2016. године и у тренутку подношења пријаве био је запослен на неодређено време у ЈП „Дирекција за развој и изградњу Града Враћа“. Конкурсна комисија за спровођење интерног конкурса Града Враћа је у записнику о раду од 29.12.2016. године, констатовала да су на интерни конкурс поднели благовремене пријаве два кандидата (тужилац и ББ), али да ни један од кандидата не испуњава прописане услове за рад на радном месту које се попуњава, те да ће комисија пријаве оба кандидата одбацити закључком. Допуном записника о раду Конкурсне комисије од 30.12.2016. године, констатовано је да се мења закључак од 29.12.2016. године у односу на тужиоца, те да се пријава тужиоца одбацује као недопуштена, будући да је решењем ЈП „Дирекција за развој и изградњу Града Враћа“ од 29.12.2016. године, тужиоцу отказан уговор о раду с тим да му радни однос престаје даном пријема решења. Наведено решење је поништено пресудом Основног суда у Врању ПП 24/17 од 09.10.2017. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4465/17 од 18.05.2018. године. Оспореним закључком Конкурсне комисије од 30.12.2016. године, тужиочева пријава на интерни конкурс одбачена је као недопуштена са образложењем да није испунио услов из члана 3. став 3. Уредбе о интерном конкурсима, а по приговору тужиоца начелник Градске управе Града Враћа је решењем од 26.01.2017. године, одбио приговор као неоснован са разлозима о престанку радног односа тужиоцу, као и да тужилац није испуњавао услове за радно место на које је конкурисао јер нема радно

искуство у струци од три године. Тужилац је као мастер инжењер саобраћаја у периоду од 01.06.2012. до 31.05.2013. године, био на стручном оспособљавању у Градској управи Града Врања и стекао радно искуство од једне године. У периоду од 01.09.2014. године до 31.12.2014. године налазио се у радном односу на одређено време код „Кавим – јединство“ ДОО Врање и обављао послове линијског контролора са високом стручном спремом (мастер инжењер саобраћаја VII-1). На основу уговора о раду на одређено време од 02.02.2015. године, тужилац је засновао радни однос код ЈП Дирекција за развој и изградњу Града Врања до повратка радника са боловања, на пословима контролор наплате паркирања са четвртим степеном стручне спреме, а 06.05.2016. године закључио је уговор о раду на неодређено време код истог послодавца на радном месту стручног сарадника за безбедност и регулисање саобраћаја са седмим степеном стручне спреме. Према потврди ЈП Дирекције за развој и изградњу Града Врања тужилац је у периоду од 02.02.2015. до 05.05.2016. године радио на пословима техничког регулисања и безбедности саобраћаја при служби за регулисање саобраћаја и паркирања из разлога што је постојала потреба за ангажовањем запосленог са седмим степеном стручне спреме на овим пословима, али да због забране запошљавања није могло да се изврши прераспоређивање тужиоца који је поседовао диплому са звањем „мастер инжењер саобраћаја“ те је тужилац добровољно прихватио и обављао наведене послове без додатне накнаде. Интерни конкурс од 09.12.2016. године није поништен, већ је решењем од 13.09.2017. године тужени на исте послове преместио службеника у Градској управи ВВ.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев налазећи да су предметни закључак и решење незаконити, будући да је тужилац имао радно искуство од 3 године 8 месеци и 12 дана и у време доношења закључка Конкурсне комисије испуњавао све услове за радно место из интерног конкурса.

Другостепени суд је изразио супротно становиште, налазећи да су оспорене одлуке законите, будући да тужилац није испуњавао један од прописаних услова интерног конкурса из тачке 11. у вези члана 1. Уредбе о интерном конкурсима јер у време пријављивања није имао најмање три године радног искуства, већ свега 2 године радног искуства у струци са високим образовањем. Наиме, тужилац је уговором о раду засновао радни однос на одређено време код ЈП Дирекције за развој и изградњу Града Врања за послове техничар друмског саобраћаја са четвртим степеном стручне спреме, па се не могу прихватити као веродостојни супротни наводи потврде ЈП Дирекције за развој и изградњу Града Врања, да је тужилац у периоду од 02.02.2015. године до 05.05.2016. године, обављао послове са седмим степеном стручне спреме, са образложењем да је постојала потреба за ангажовањем запосленог са седмим степеном стручне спреме коју је поседовао тужилац, али да због забране запошљавања није било могуће извршити прераспоређивање, а коју је потписао директор Дирекције без доказа да је иста евидентирана у деловодни протокол Дирекције.

По налажењу Врховног суда, неосновани су ревизијски наводи да је становиште другостепеног суда засновано на погрешној примени материјалног права.

Уредбом о интерном конкурсима ("Службени гласник РС", број 17 од 29. фебруара 2016. године) која је донета на основу Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору ("Службени гласник РС", број 68/15,

81/16 – УС и 95/18) у члану 1. прописано је да се овом уредбом уређује спровођење интерног конкурса за попуњавање радних места у органима, јавним службама, јавним предузећима и другим организационим облицима у систему локалне самоуправе, утврђеним чланом 2. став 5. наведеног Закона. По члану 3. став 3. на интерном конкурсима могу да учествују само запослени на неодређено време у свим организационим облицима из члана 1. ове уредбе. Изборни поступак спроводи се само међу онима који испуњавају услове за рад на радном месту које се попуњава и који имају право да учествују на конкурсима, а пријаву кандидата који не испуњава услове интерног конкурса, односно није доставио све потребне доказе или је неблаговремена или недопуштена, конкурсна комисија одбацује закључком (члан 10. став 2. и 3.).

Према садржини интерног конкурса за попуњавање радних места од 09.12.2016. године, у тачки 11. предвиђено је попуњавање радног места у Одељењу за урбанизам, имовинско-правне послове и комунално стамбене делатности (један извршилац) за које је тужилац поднео пријаву, с тим што су као услови предвиђени стечено високо образовање из стручне области саобраћајног инжењерства, положен државни стручни испит, најмање три године радног искуства у струци и познавање рада на рачунару.

Радно искуство и радно искуство у струци су појмови који се разликују, будући да је радно искуство шири појам и укључује свако време проведено на раду, док се радно искуство у струци односи на време проведено на раду у одређеној области или послу са траженом стручном спремом. Полазећи од наведеног, правилно је становиште другостепеног суда да тужилац није испуњавао услове предметног конкурса предвиђене у тачки 11. јер у време подношења пријаве на конкурс није имао најмање три године радног искуства у струци. Обавезни елементи сваког уговора о раду, између осталих су врста и степен стручне спреме, односно образовања запосленог, који су услов за обављање послова за које се закључује уговор о раду, као и назив и опис послова које запослени треба да обавља (члан 33. Закона о раду). Послодавац може трајно (анексом уговора о раду) или привремено (решењем највише 45 радних дана у периоду од 12 месеци) да премести запосленог на друге послове искључиво крећући се у оквиру стручне спреме која је одређена уговором о раду. Тужилац је уговором о раду на одређено време од 02.02.2015. године, засновао радни однос код ЈП Дирекција за развој и изградњу Града Враћа до повратка радника са боловања, на пословима контролор наплате паркирања са четвртим степеном стручне спреме, а тек 06.05.2016. године закључио је уговор о раду на неодређено време код истог послодавца на радном месту стручног сарадника за безбедност и регулисање саобраћаја са седмим степеном стручне спреме. Зато потврда супротне садржине о обављању послова са седмим степеном стручне спреме у периоду од 02.02.2015. године до 05.05.2016. године, противно садржини уговора о раду, не може представљати доказ о радном искуству у струци са траженом стручном спремом, па су као неосновани оцењени сви ревизијски наводи тужиоца којима се указује да је другостепени суд другачијом оценом наведене потврде, као исправе, учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 238. ЗПП. По члану 394. тачка 2. ЗПП другостепени суд је био овлашћен да пресудом преиначи првостепену пресуду ако је првостепени суд погрешно оценио исправе и своју одлуку засновао на тим доказима.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић